

CAPITOLUL 1

Atenție, cititori!

ÎN PRIMUL RÂND, AMSĂVĂ SPUN CĂ ȚIP PENTRU CĂ ALTFEL NU M-AȚI PUTEA AUZI! Ah, scuze, am uitat că vă scriu, de fapt... Mă aflu pe bancheta din față a microbuzului cu care revenim din scurta noastră deplasare la Bran. Am laptopul pe genunchi, chinuindu-mă să scriu, dar în curând aș putea-o avea pe Mimi în poală, la cât de periculos se agită și se balansează dinaintea mea.

Nu o știți pe Mimi? Este Mioara Minulescu, profesoara de limba română și coordonatoarea unei mici vacanțe căreia i-am supraviețuit cu greu. De o jumătate de oră, de când am părăsit Branul, s-a instalat în fața microbuzului și zbiară un cântecel oribil cu care speră să distreze copiii:

— Ooooptzeci și patru de miiiici erau pe grăăătar, au mai rămaaas ooooptzeci și treeei!

Am rău de mașină, iar imaginea micilor sfârâind pe grătar nu-mi face deloc bine. Dar ceva împotriva răului de mașină nu am îndrăznit să iau, după ultima ispravă a lui Bibi cel mic, care ne-a tot schimbat pastilele spre finalul zilelor acestora petrecute în deplasare. Abia mi-am revenit

după „vitaminele“ luate de la proful de sport, Măriuță, care s-au dovedit a fi niște laxative ușoare, provenind din trusa pentru urgențe a lui Mimi. La rândul lui, Măriuță, săracu', a luat niște „pastile de cap“ de la mine, care, fiindcă cel mai probabil erau un tonic nervos (natural, din genul celor care te relaxează și te reglează psiho-emoțional), nu l-au scăpat de durerea de cap, dar l-au „reglat“ de tot. Așa că acum Măriuță nu mișcă și călătorește la bagaje, că doar acolo l-am putut băga, așa greoi și necooperant cum este.

Iar Mimi, care este de bună seamă și sursa tonicului care l-a anulat pe Măriuță, e aproape isterică, țopăie plină de energie, urlă în fața mea și-și încordează uneori bicepsii prin cămașa ei apretată și cu guleras. Straniu, nu? E de la suplimentele pentru masa musculară care ajunseseră cumva de la Măriuță la ea. Măcar acum zbuciumul ei are pretextul că animă grupul, în schimb, dimineată la cafea n-avea nicio scuză, vă zic, să salte așa. Mă uit în spate să văd cum rezistă copiii la cântecul lui Mimi și, după ce dau la o parte mobilul cu care Bobo mă filmează îndeaproape, descopăr cu invidie că ei rezistă mult mai bine, toată lumea fiind cufundată în mp3 playere sau PSP-uri... și...

— Ia stai așa! Bobo, de ce mă filmezi din partea stângă, care mă dezavantajează cumplit? Ăăă... adică de ce mă filmezi, chiar n-ai ce face?

— E rândul meu să te supraveghez, mă anunță băiatul. Ai zis că scrii la noua carte cu detectivi!

— Asta și fac, deși statul cu nasul în laptop îmi agravează starea de rău de mașină!

— Ce??? Vrei să spui că brambureala asta despre pastile e începutul noii noastre cărți cu Detectivii Aerieni? Stai un minut, te rog, să te părăsc celorlalți și vin imediat înapoi!

O, nu. Acum îi aduce și pe ceilalți pe capul meu. Primul care apare e câinele meu, Sherlock, dar, cum îi e cam rău și lui, nu face decât să se prăbușească pe mijlocul culoarului. De-ar fi și ceilalți mici detectivi la fel de inofensivi...

— Vrei niște pufuleți? mă întreabă Ada dulce de pe scaunul din spate, unde a răsărit brusc, chemată de Bobo.

— Hei! se înființează și Teo lângă ea, prinzându-mă de păr în timp ce se agață cu mâinile de spătarul meu. Ada, nu o hrăni pe autoare dacă nu merită!

— Eu zic să o luăm cu frumosul, ridică Ada din umeri. Bobo mi-a zis că e puțin razna azi, de la gălăgia pe care o face Mimi și de la răul de mașină.

— Cincizeeci și patru de miiiici... răcnește Mimi spre noi fericită, crezând că detectivii noștri, Teo, Ada, Bobo și Sherlock, au venit în față să o asculte pe ea.

Mi-e rău. Acum văd iar micii lui Mimi și, în plus, mi-roase puternic a pufuleții Adei. Brusc, mi se strânge stomacul de spaimă crezând că umblă vreun șoricel pe la picioarele mele! Este însă Bibi, ultimul și cel mai mic din echipa de detectivi, pe care, liniștindu-mă, îl salt lângă mine pe scaunul liber și care, drept răsplată, îmi pune pe

laptop un gogoloi din păr, praf și diverse alte chestii adunate de pe podeaua microbuzului. Părul ca părul, că și eu mai am, dar în smocul ăla era și ceva cleios. Pfuuu! Cred că voi avea nevoie de o pungă!

— Ia-ți gândul! mă anunță Ada retrăgându-și punga de pufuleți spre care ținteam. Nimic nu intră în punga asta! Din ea doar se iese!

Ei, atunci să ies și eu urgent de aici! Deschid geamul de lângă mine și scot puțin capul la aer să-mi revin.

— Eu cred că vrea să scape de scris, îl aud în spate pe Bobo punându-mi diagnosticul. Se dă bolnavă ca să nu muncească – clasic!

— Sau i s-a urcat la cap scrisul ăsta, își spune și Teo părerea. Își dă aere, acum că aproape toată scara blocului știe despre ea că scrie cărți.

— Sper că nu se dă lovită ca să o plătim mai bine! se îngrijorează Ada.

— Ada! remarcă Teo. Ăștia nu erau pufuleții cu care o plăteam să scrie?

— Poate... ezită fata.

— Iar tu aproape că i-ai mâncat pe toți! râde Bobo, care scoate din pungă niște pufuleți și pentru el.

— Nu i-am mâncat... începe Ada o apărare cam mincinoasă și fără rost, strâmbând din gura plină de mălai expandat.

— Dați-i încoace! se impune șeful echipei, Teo, care de furie desigur, își bagă și el o mână de pufuleți în gură. Nu înțelegeți că ăștia sunt singura plată pe care o avem pentru

autoare? molfăie el. Nu conveniserăm noi că, decât să-i dăm doi lei și cincizeci de bani, cât mai aveam noi toți la un loc, mai bine îi cumpărăm ceva, că dă mult mai bine?

— Clar, confirmă Bobo în timp ce mai înhață niște pufuleți din pungă pe care Teo o ferea de Ada. E ca atunci când nu ai bani de un cadou ca lumea și cumperi flori.

— Hei! se trezește Bibi cel exclus din ronțăiala generală. Să știți că mai devreme am lins câțiva dintre pufuleții ăștia și nu mai țin minte pe care!

— Pful! se aude și copiii mai mari îi pun punga în brațe câștigătorului.

Când în cele din urmă decid să-mi bag capul ciufulit de curent înapoi în microbuz, descopăr toată gașca privindu-mă radios, cu fluturări masive de gene, unii chiar cu mânuțele împreunate:

— Te interesează un voluntariat? Vrei să ne scrii o nouă carte... gratis? Te rugăm...

Mă uit la ei și înțeleg că mai rău de atât oricum nu poate să-mi fie, așa că:

Aceasta este o nouă aventură reală a Detectivilor Aerieni:

Teo, zis Marlău
Ada, zisă Gesicaflecer
Bobo, zis Bolumbo
Bibi, zis Scupidu
și Sherlock, zis uneori Șerloc

Țineți-vă bine!

CAPITOLUL 2

Interșcolara lui Mimi

Să începem prin a spune că totul a fost din vina lui Mimi, profa de română, și a maniei ei de a-și face conexiuni prin toată țara. Prin Mimi, școala unde învățau Detectivii Aerieni a ajuns să discute încheierea unui parteneriat cu o școală din Bran, localitate despre care cred că știm cu toții că este convenabil situată într-o zonă de munte și că este asociată, de regulă, cu vacanța. [COPIII DIN BRAN: Care vacanță, că noi mai mult facem școală în Bran!] Drept urmare s-au anunțat mulți amatori pentru cele șase locuri oferite copiilor din școala noastră care ar fi dorit să-i însoțească pe profesori la Bran, pentru încheierea parteneriatului cu pricina. Erau toți dornici să fie scutiți de la ore în cele câteva zile de activități interșcolare și, în plus, circulau ceva zvonuri care făceau ca totul să pară și mai atrăgător.

— Nu fiți fraieri! striga Bobo, zvonul principal, cocat pe catedră într-una dintre pauze. Asta nu e colaborare între școli, e vacanță de Halloween! Nu vedeți că 31 octombrie pică în zilele așa-zisului „proiect de parteneriat“?

— Are sens, a trebuit să admită prietenul său Teo, căci parteneriatele interșcolare sunt făcute pentru prezentarea tradițiilor din cele două regiuni în care sunt școlile, și oare ce are Branul mai tradițional decât Dracula?

— Dracula nu are de-a face cu Branul, a încercat Ada să-i aducă cu picioarele pe pământ, dar au ignorat-o cu toții, nefiind deloc palpitant ce spunea ea.

— Și de ce n-au zis că e minivacanță atunci? au întrebat unii mai sceptici.

— Profii nu aveau cum să scrie în planificările lor „avem chef de niște zile libere cu petrecere de Halloween“ și i-au zis parteneriat, capete seci ce sunteți! a pufnit atotștiutorul Bobo, pierzându-și răbdarea în fața limitărilor celorlalți.

Așa a început între copii o concurență înverșunată pe locuri care a ajuns până la depus de dosare și ținut de interviuri pentru a stabili motivația fiecăruia, de parcă făceau recrutări pentru CIA, nu o amărâtă de deplasare la munte. [BOLUMBO: *Amărâtă zici? Doar adulții au fost amărâți în văcănțuca asta splendidă! Hă-hă!*] Ce ziceam? A fost o nebunie alegerea celor șase copii. S-a lăsat cu crize de plâns, cu scrisori de intenție sfâșiate de cei respinși și cu intervenții la nivel înalt prin mătușa nu știu cui care-și bea dimineața cafeaua cu secretara școlii...

— Doamna Mimi, pardon, Minulescu, luați loc! a pof-tit-o directorul Diva pe micuța și energica profesoară de

română, cea care stârnise toată această urgie în școală. De ce v-am chemat?

— Eu nu știu de ce m-ați chemat, domnule director, a rostit Mimi cu ceva tulburare în glas, aranjându-și ochelarii pe nas.

— Lăsați că știam eu... Parcă știam... Poate că v-am chemat să vă povestesc ceva relaxant, că vă văd cam stresată – eu mai fac chestii de-astea amabile pentru personalul școlii. V-am zis întâmplarea aia cu mine de la ultima reuniune a directorilor de școli generale de la munte? Munte... munte! Gata, știu! V-am chemat să vă impun să treceți un anume copil pe lista celor care vor pleca la munte în cadrul proiectului interșcolar.

— Imposibil, domnule director! s-a speriat Mimi. Lista e încheiată!

— Imposibil? O secundă să anunț, a spus directorul și a ridicat receptorul. Doamna secretară, după cum știți, mă aflu chiar acum împreună cu doamna Mi... Minulescu! Iar ea îmi spune că nu mai sunt locuri pe lista aceea pentru munte. Imposibil, zice ea.

— Imposibil, murmură Mimi.

— Așa? Am înțeles, a mai spus directorul în receptor, apoi a închis și i s-a adresat lui Mimi: Imposibil nu se poate.

— Ha? a clipit profa de română, încercând să prindă sensul.

— Trebuie să-mi găsiți un loc pe lista aia. E posibil ca cineva să-l vrea.

— Dar, domnule director, eu i-am ales cu greu pe elevii cei mai merituoși, în funcție de rezultatele la diferitele materii, așa că nu am pe cine să dau la o parte, cu atât mai mult pentru cineva care „e posibil“ să vrea să vină...

— Dar copiii aleși au fost anunțați deja că merg? a întrebat directorul.

— Nu încă...

— Deci, iată, avem de fapt șase locuri încă libere, s-a bucurat directorul.

— Am ales cei mai buni copii din școală, s-a revoltat Mimi. Mă iertați, dar poate că acest copil pentru care se... intervine nici nu merită locul!

— Nu merită? Asta nu ar fi deloc corect față de restul copiilor merituoși, aveți dreptate! Nu m-am gândit. O secundă să întreb, a spus directorul și a ridicat iar receptorul. Doamna secretară, dar copilul acela merită locul? Merită cel mai mult! s-a întors el către Mimi cu confirmarea.

— Dar măcar vine sigur acest copil? a bătut Mimi în retragere.

— Doamna secretară, a șoptit directorul în receptor, dar măcar vine sigur acest copil?

Apoi, închizând, edificat și mulțumit, telefonul, i-a pus lui Mimi în vedere:

— E posibil să vină și e imposibil să nu aibă loc!

După această importantă discuție, lista cu cei șase norocoși a fost afișată în holul cancelariei de o Mimi cam și-fonată în demnitatea și autonomia ei de coordonatoare a proiectului interșcolar.

— Văd că ne-am calificat amândoi, i-a spus Teo Adei, în timp ce-și lungeau gâturile peste copiii îngrămădiți lângă listă.

— Dar cum de s-a calificat Bobo? s-a mirat Ada, descoperind numele de familie al lui Bobo, Calamitate, pe listă.

— Și de ce, mă rog, să nu mă calific, din moment ce pot face asta? s-a auzit o voce de undeva de la picioarele lor.

Era Bobo, care se dădea mare mergând în mâini. Mersese așa din clasa lui până la listă, cu câteva admiratoare chicotindu-i pe urme.

— Poftim, un clown! i-a întors Ada spatele neimpresionată. Întrebarea mea rămâne: ce caută el alături de cei mai buni copii din școală?

— E cel mai bun sportiv al școlii, a spus Teo încântat de apariția lui Bobo. Ce frumos că mergem toți trei, adică întreaga echipă a Detectivilor Aerieni, fără ca Bibi cel mic să ne încurce de data asta! Dacă am da și de un caz misterios de rezolvat pe acolo, noi trei am fi, în sfârșit, echipa ideală!

— Mereu ai avut ceva cu fratele meu! a mârâit Bobo de jos.

— Dar beagle-ul Șerloc? Și-a amintit Ada. Nici el nu va fi cu noi și este un membru valoros al echipei.

Șerloc nu a ratat însă deplasarea la Bran și vă explic imediat de ce. Procedând invers decât copiii care nu știau ce să mai inventeze pentru a fi acceptați în proiect, profesorii se îngrămădeau cu scuze pentru a refuza invitația lui Mimi de a o însoți la evenimentul de semnare a parteneriatului. Așadar, contrar unei anumite opinii, nu aveau chef de nimic zi liberă, iar prezența lui Bobo și a altor nume grele pe lista copiilor a contribuit la menținerea acestei reacții a cadrelor didactice.

Așa că am primit EU o invitație greu de refuzat din partea școlii, fiind cea care colaborase atât de bine, până atunci, cu unii dintre copiii școlii – mai precis cu Detectivii Aerieni, așa cum s-au intitulat singuri Teo, Ada și Bobo –, scriind despre aventurile lor detectivistice. [AUTOAREA: Ar fi multe de zis despre cât de bine a mers această colaborare de fapt... DETECTIVII: Să nu începem de acum cu plângerile! Ai o carte întreagă să te plângi de noi.] Împreună cu mine, putea veni, în mod excepțional, și câinele meu, Șerloc, un detectiv destul de aerian și el din cadrul aceleiași echipe.

Drept urmare, în ziua plecării m-am prezentat cu Șerloc în parcare școlii, unde i-am întâlnit pe Mimi, profesoara de română, și pe un alt cadru didactic de sacrificiu, Măriuță, noul profesor de sport din școală. Eu, Mimi și Măriuță alcătuiam împreună un trio cam timorat, adversarii depășindu-ne numeric: Ada, Bobo, Teo, Dora, Emi,

Simon și atât. Copilul pentru care era imposibil să nu existe loc, se afla, probabil, între aceștia șase. Ne-am făcut socotelile că trei adulți puteau face față numai bine la câte doi copii de fiecare. Sau așa am crezut noi când am făcut un selfie de plecare și am mai și bătut palma între noi, de încurajare, în timp ce ăia mici ne priveau lung și rece. La revenire nu ne-a mai ars să ne pozăm și ne-am despărțit cu câte un „Pa!“ grăbit și rostit peste umăr. Dar să nu anticipăm.

CAPITOLUL 3

Neprevăzutul se strecoară în vacanță

Revenind acasă, după ce îl condusese pe Bobo la microbuz, tatăl Calamitate încerca să-și dea seama ce anume nu era tocmai în regulă de data asta. Deși era obosit după tura de noapte și trebuise să-și pregătească în viteză băiatul cel mare pentru plecarea cu școala, tatăl depusese mari eforturi ca totul să fie sub control. Nu lipsea nimic din bagajul făcut de mama băieților seara și verificat de tată dimineața – totul era în permanentă schimbare și alterare lângă frații Bobo și Bibi, deci o verificare nu strica niciodată. Apoi Bobo chiar se urcase în microbuz și rămăsese acolo – nu, nu erau alte uși prin care să coboare în afara celor două pe care tatăl le supraveghease tot timpul. Îl dureau ochii pe tatăl Calamitate, căci nu-și permisese nici să clipească în timp ce supraveghea ușile. Cât ar fi clipit el, ehei, câte nu putea face Bobo!

Dar nici chiar când Bobo apăruse strivit de geam, pe dinăuntru microbuzului, strangulat din spate cu cablul propriilor căști, tatăl nu-și luase ochii de la cele două uși și continuase să le privească scurt și succesiv ca la tenis

de masă: ușa din față, ușa din spate, ușa din față, ușa din spate, variind doar cât să mai observe și gemulețul deschis din centru, apoi iar ping-pong între ușa din față și ușa din spate... Tot așa o dusese, cu ochii crăpați, până când microbuzul închisese ușile și plecase.

Cu Bobo cu tot plecase, tatăl era sigur, căci avea această ultimă imagine liniștitoare în care fii-su bătea cu pumnul în geamul din spate și-i scria cu degetul pe geamul aburit SOS, chiar înainte ca o... un fel de fată mai... înfiripată de felul ei, să se arunce pe el ca la sumo.

În acel moment, microbuzul se lăsase periculos de spate, dar s-a echilibrat în chip norocos prin urcarea lui Teo pe ușa din față. [MARLĂU: Să ștergi fraza asta, căci nu are sens.]

— Să fii bine, te iubește tata, îi făcuse părintele cu mâna oftând ușurat.

Bun, dar atunci? Clar ceva nu era în regulă, își putea da seama fie și după rânjetele ironice cu care îl priveau oamenii pe drumul spre casă, după ce-l lăsase pe Bobo la microbuz. De ce zâmbeau toți ăștia? Șireturile le avea legate, s-a asigurat chiar și că nu avea nimic desenat pe față sau pus prin păr, tot frecționându-și capul cu mâna liberă. Cu cealaltă mână îl ținea încă cu toată forța pe juniorul său, pe Bibi, care voise să-și petreacă și el fratele mai mare la microbuz, despărțindu-se de Bobo neașteptat de civilizată și

înțelegător, având în vedere unele înclinații egoiste care pot fi atribuite vârstei de cinci ani.

Chiar așa, Bibi trebuia recompensat pentru cât de bun fusese, căci tatăl aproape că nu îl simțise sau auzise pe micuț... Și imediat ce a realizat asta, tatăl Calamitate a identificat și problema: de la microbuz până spre casă, strânsese protector mâna de plastic moale a lui Bubu 1, unul dintre maimuțoii băiețelului, și tot plimbase jucăria prin oraș, ba chiar o învățase cu răbdare cum să se asigure la trecerea de pietoni. Iar Bibi cel mic dispăruse!

Tatăl Calamitate s-ar fi așezat pe bordură să plângă extenuat după această descoperire, dar a ales să alerge ca nebunul înapoi, în parcare din care plecase microbuzul și în care era sigur că îl văzuse ultima oară pe Bibi. Între timp o suna pe profesoara Mimi, iar apoi pe mine, dar noi eram prea ocupate să pariem pe... ăăă... de fapt, să întrerupem, ca niște adulți responsabili ce eram, meciul de sumo dintre Bobo și Dora, pe care Măriuță, proful de sport, îl arbitra entuziast în spatele microbuzului. Deci cine era să răspundă la telefoane?

Mai târziu, undeva pe drum, a trebuit să tragem pe dreapta, căci domnii din mașina de poliție din spate nu păreau că se amuză la fel ca noi, mai ales că Simon, chimistul nostru, din curiozitate științifică, desigur, le aruncase niște gel vâcos și verde pe parbriz. Cu ocazia acelei opriri, poliștii ne-au confirmat destul de insistent că urmărirea

nu-i amuzase deloc, ne-au amendat și ne-au luat microbuzul la scotocit. Cu această ocazie, l-au expus pe Bibi cel mic zâmbind ca Gioconda în spațiul de depozitare pentru bagaje din spatele microbuzului.

— L-am găsit pe micuț, domnule Calamitate, l-au anunțat polițiștii la telefon pe tatăl alarmat. Vi-l aducem înapoi pe... cum te cheamă, copile?

— Bobo, a spus Bibi sigur pe el.

— Pe Bobo vi-l aducem, au transmis polițiștii. Cum, nu-l vreți pe Bobo? Nu acum? Vreți ca Bobo să-și continue drumul? Păi de ce ne-ați mai pus să fugărim microbuzul școlii? A, deci pe Bibi îl vreți! Ar mai fi unul mai mic în microbuz, pe nume Bibi, înțeleg! La revedere. OK, care dintre voi e Bibi? s-au întors polițiștii spre noi.

Noi toți l-am indicat pe Bibi, care îl strângea la piept pe Bubu 2, frate de plastic moale al lui Bubu 1, și ne-am urcat plictisiți în microbuz, lăsându-i pe Mimi și pe Bobo să finalizeze predarea copilului. Ne așteptam să fim scăpați de micul pasager clandestin, așa că am privit cu mare uimire cum patrula de poliție a plecat și ni l-a lăsat lângă microbuz pe Bibi, tot mic și zâmbăreț, dar de acum deloc enigmatic în rânjetele sale victorioase.

Polițiștii plecaseră cu Bubu 2, maimuțoiul lui Bibi! Desigur, cel mic le explicase polițiștilor că Bubu 2 este Bibi, pe care tatăl său, foarte atașat de jucării, îl vrea înapoi, afirmație pe care Bobo o confirmase, iar neatenta de Mimi nu

o negase. Polițiștii au crezut, mai ales că Mimi dădea confuz din cap, tot ascultând ce-i șușotea Bobo la ureche și privind la uniforme domnilor polițiști. Aceștia nu erau de condamnat, mai ales că se aflau sub impresia îndoielnică lăsată de tatăl Calamitate, răvășit și agitat, tot strângând în brațe un maimuțoi, adică pe Bubu numărul unu. Contase și ce le spusese tatăl polițiștilor, trimițându-i urgent în misiune:

— Aduceți-mi-l pe maimuțoiul cel mic de Bibi înapoi, căci e foarte probabil ca Bobo să mi-l fi luat! Eu rămân să văd dacă nu s-a agățat totuși prin vreun tufiș din preajmă...

— Acesta este Bibi, a susținut apoi micuțul care se dădea drept Bobo, predând jucăria polițiștilor.

— Poftim, luați-l pe Bibi și dați-i-l omului înapoi, dacă insistă atâta, i-a sărit în ajutor fratele mai mare, indicând și el jucăria. Cât deranj pentru un maimuțoi! Cu ce treburi se ocupă, domnule, poliția!

Deci domnii de la poliție au plecat urgent, aproape mușcând din Bubu 2 și dornici să aibă o discuție cât se poate de animată cu tatăl Calamitate.

— Bun, am înțeles în mare despre ce e vorba, ne-a liniștit Mimi urcându-se cu cei doi frați Calamitate în microbuz, deși habar nu avea de nimic.

— Bine, dar ăsta micu' nu era prevăzut în program, am obiectat eu, însă degeaba, căci toată lumea se bucura de

venirea neașteptată a lui Bibi. Cum de ne permitem să-l păstrăm?

— Fii pe pace, m-a liniștit Bobo cu un zâmbet larg. Țsta micu' mai mult consumă decât cheltuie!

— Bine, am zis eu neurmându-l pe Bobo în hățișurile periculoase ale logicii lui, dar cine are grijă de el, cine îl spală și cine îl plimbă?

Cu toată îngrijorarea mea, Bibi a rămas cu noi, după ceva negocieri aprinse cu părinții lui și multe asigurări reciproce de bine – nu însă și unele de sănătate, după cum insista tatăl băieților să ne facem. Și așa, văzând echipa Detectivilor Aerieni reîntregită, am avut o presimțire cum că va urma un caz...